

ZEMĚ NEZNÁMÁ

B. W. Melvin

Následuje příběh jednoho marnotratného syna, který – NIKDY – o církev ani nezakopl a byl jedním z jejích největších odpůrců – AVŠAK JEŽÍŠ poté, co ho potrestal, doslova ho VYNESL V NÁRUČÍ Z PEKLA A DAL MU POZNAT SÁM SEBE, KDYŽ K NĚMU MELVIN VOLAL!

Jaká to ohromná milost – jaký to nádherný Spasitel!

B. W. Melvin zde vypráví své svědectví, pokud chcete příběh celý v angličtině, pak jej zakoupíte v knižní podobě na internetu od vydavatelství Xulonpress.

V červenci roku 1980 v Tucsonu, Arizona jsem se napil nakažené vody, kterou někdo nechal v termosce na místní stavbě, kde jsem pracoval a dostal jsem cholera. Byl jsem dehydrovaný a můj stav byl smrtelně vážný.

Když se to stalo, ležel jsem v té chvíli doma na posteli. Velmi ztěžka a nepravidelně jsem sípavě lapal po dechu. Když jsem se rozhlížel po pokoji, byl jsem najednou udiven, že vidím tak velmi jasně i bez brýlí. Slyšel jsem tikat budík, který ukazoval za deset minut poledne. Vše bylo bez nejmenších pochyb velmi reálné.

Najednou jsem byl uchvácen a vznášel jsem se nad svým tělem. Když jsem se tam tak vznášel, plně jsem si uvědomil, že jsem zemřel. V tom čase jsem nebyl křesťan, upadl jsem totiž do neutrálního ateistického systému agnostika bez vyznání. I když jsem vyrůstal v milující Jižní baptistické rodině, nevěřil jsem v křesťanskou myšlenku Boha. O Ježíši, o Bohu a životu po smrti jsem věděl jen velmi málo. Toto vše se ale během několika momentů změnilo.

Vznášel jsem se nad svým tělem a byl jsem svobodný od bolesti způsobené cholerou. Zatímco jsem se rozhlížel po pokoji, otočil jsem se čelem ke stropu. Najednou jsem cítil, že jsem byl protažen skrze strop a byl jsem obklopen temnotou, ve které jsem se cítil velmi pokojně a kde jsem také slyšel velmi neobyčejný zpěv. Když jsem tomuto zpěvu naslouchal, pomalu jsem se mezitím přibližoval ke světlu, které nabíralo na intenzitě, čím více jsem se k němu blížil.

Za chvíli tohle oslnivé skvělé světlo tuto temnotu rozptýlilo a viděl jsem v něm různé barvy, jaké jsem v životě neviděl. Zdálo se, že tohle světlo vyzařuje z bytosti, která stála na něčem, co mi připomínalo obrovskou skálu zavěšenou ve vesmíru. Tato osoba byla oblečena nádherným bílým rouchem a zdálo se, že sedí na křesle vytesaném ve skále. Pod touto osobou jsem přistál. Tato postava se zvedla, šla několik schodů dolů směrem ke mně, kde jsem přistál. Třásl jsem se jako list ve větru. Padl jsem před ním jako těžký pytel pšenice. Vyzařovala z něho dokonalá láska. Někdo se mě dotkl na ramenu a já se postavil. Tato úžasná osoba mi ukázala celý můj život a směr, kterým jsem se v tomto životě ubíral, jenž zjevil, že jsem bez jakékoliv výmluvy. Právě v té chvíli jsem si uvědomil, že jsem souzen a své odsouzení si právem zasloužím. Nemohl jsem dělat nic, jen tam tak před ním stát a přijmout svůj rozsudek. Byl jsem úplně jako němý, neměl jsem nic, co bych mohl říct. Do tváře jsem mu neviděl, protože mu ji to roucho zastíralo. On tam jen stál a já se před ním styděl, protože jsem ho v životě odmítl. Rozplakal jsem se a On natáhl svou ruku a rukávem mi utíral slzy. Když tak činil, paprsky světla z té ruky vycházely a v té chvíli, když jsem na něho hleděl, všiml jsem si, že má hrozná známky po úraze v oblasti zápěstí a nohou. Kolem jeho zápěstí byly hluboké rány. Kostí jasně ukazovaly, že jeho klouby byly někdy vytrženy, tím jak nesly ohromnou zátěž. Začal promlouvat do mé mysli o tom, že půjdu na určitou dobu do neznámé země, která je lidmi téměř zapomenuta. Poté co v této zemi budu, a když se budu cítit v nebezpečí, tak mám vyslovovat jeho jméno – Ježíš Kristus. Řekl mi, že láska se nebojí někoho pokárat a činí tak s úmyslem nápravy. Pokračoval ve své řeči a zjevil mi, že je člověku určeno jednou zemřít, ale návrat je volba, o které rozhoduje Jeho Otec. Řekl mi také, že některé děti a lidé byli vzkříšeni jen pro Boží

slávu, někteří že zemřeli předčasně, když ještě nebyla jejich hodina.

Prohlásil, že se vrátím tou stejnou cestou, kterou jsem přišel. Svojí rukou sáhl do roucha a vytáhl z nich zvláště vypadající klíče, otočil se a po své levé straně jimi otevřel dveře a otevřel něco, co vypadalo jako svitek. Zjevení Janovo říká 1: 17-18: „Když jsem ho spatřil, padl jsem k jeho nohám jako mrtvý. Ale on na mě položil svou pravou ruku a řekl mi: "Neboj se. Já jsem Ten první i poslední, ten Živý. Byl jsem mrtvý, a hle, jsem živý na věky věků. Amen. A mám klíče pekla i smrti.“ Poté ukázal ke vstupu do tunelu, který se nacházel po jeho levici.

Když jsem tento tunel uviděl, byl jsem jakousi silou vyzdvižen a nohama napřed jsem do tohoto tunelu letěl, i když jsem tam nechtěl jít. V tom okamžiku jsem si všiml, že mám na sobě jakési roucho. Když jsem vletěl do toho tunelu, padal jsem ohromnou rychlostí točitě dolů jako vývrтка, jako by mne vtahoval nějaký vír dolů k jakémusi nažloutlému světlu. Padal jsem dolů tímto velmi temným tunelem a když jsem dopadl, zadunělo to o zem. Vstal jsem a rozhlédl se kolem. Uviděl jsem dům na kopci. Lidé z tohoto domu mi vyšli vstříc a s radostí mě vítali. Když jsem to viděl, myslel jsem si: „Jsem v ráji nebo v pekle?“ Kolem ale byl odporný zápach a slyšel jsem podivné zvuky.

Ti lidé se mi zdáli něčím podivní. Z nepochopitelného důvodu jsem najednou začal vidět přímo skrz tyto lidi, jako by byli průhlední. Díky tomu jsem uviděl, co jsou opravdu zač – byli to ve skutečnosti odporní tvorové, kteří falešným viděním mámili lidi. Jakmile jsem tohle uviděl, z mých úst se vyřítily dvě slova jako z kulometu: „Ježíš Kristus!!!“ Říkal jsem tato dvě slova bez přestání, dokud jsem tohle místo neopustil. Když jsem si uvědomil kde to vlastně jsem, uchvátil mne pocit strnulého děsu.

Jedna z bytostí ke mně promluvila cizím neznámým přízvukem a řekla mi, abych ji následoval. Neměl jsem na vybranou. Přišli jsme k horizontu oblohy, jež se zdála, že je namalovaná na zdi a tato bytost se vytáhla a do této nažloutlé “oblohy” protrhla díru. Skrze tuto díru vstoupila dovnitř a dávala mi znamení, abych ji následoval.

Následujících pět odstavců cituji ze své knihy “A Land Unknown: Hell’s Dominion” (Země neznámá: nadvláda pekla) kapitola sedm, s mým vlastním svolením.

“Následoval jsem tuto páchnoucí bytost a okamžitě jsem se ocitl na druhé straně horizontu. Země zde byla suchá, špinavá, neúrodná a svažovala se točitě směrem dolů. Po levé straně této široké cesty se podél svahu táhly řady a řady kostek a nad nimi další řady, které v sobě zrcadlily to, co se odehrává uvnitř. Každá kostka byla tři metry krát tři metry. Podle nich byla cesta, po které šly podivné bytosti nahoru a dolů. Tato široká zaprášená cesta končila u kruhového vzduchoprázdna a ukazovala tak na centrum pekelné říše.

Kostky se zdály, že jsou vyrobeny z tenké kouřové želatiny. Byly 3x3 metry a mohli jste vidět do nich, ale ven z nich vidět nešlo. Uvnitř každé této kostky byla uvězněna nějaká osoba, neschopná útěku.

Když jsem hleděl skrze natrženou zeď jedné kostky dovnitř, vyšel jsem právě z domu a tři bytosti za mnou volaly, abych se vrátil. Když jsem z ní vyšel, byl jsem překvapen, jak malá je ta kostka, ale zevnitř se zdála být ohromně velká!

Když jsem se otočil, uviděl jsem jen pár metrů od sebe bytost podobnou ještěrci, se zelenožlutými rukama, která mne zoufale chtěla odtáhnout někam pryč. Postavil jsem se proti ní jako bojovník, abych se bránil útoku. Ten zloduch udělal krok nazpět a vrčel na mě.

KONEC CITÁTU.

To, co jsem viděl, je nejlépe popsáno ve svaté Bibli na stránkách Ezechiele 32:17-32.

Ezechiel 32:17: „ Dvanáctého roku, patnáctého dne téhož měsíce, stalo se ke mně slovo Hospodinovo:

18 "Lidský synu, běž nad hlučícím davem Egypta, sraz jej dolů, jej i dcery pronárodů i jejich vznešené do nejhlubších útrob země s těmi, kdo sestupují do jámy.

19 Jsi snad milejší než kdokoli jiný? Sestup, budeš uložen k neobřezancům.

20 Padnou mezi skolené mečem; meč je už předán. Odtáhněte jej i všechen jeho hlučící dav.

21 Zprostředka podsvětí nejsilnější bohatýři budou mluvit k němu a jeho pomahačům: »Sestoupili, ulehli neobřezanci skolení mečem.« 22 Tam je Asýrie a celé její shromáždění; kolem krále jsou hroby všech skolených, padlých mečem.

23 Vykázali jí hroby v nejhlubší jámě; kolem jejího hrobu je i její shromáždění, všichni skolení, padlí mečem, ti, kteří šířili děs v zemi živých.

24 Tam je Élam, kolem jeho hrobu všechen jeho hlučící dav, všichni skolení, padlí mečem, neobřezanci, kteří sestoupili do nejhlubších útrob země; šířili svůj děs v zemi živých, nesou hanbu s těmi, kdo sestupují do jámy.

25 Dali mu lože mezi skolenými, se vším jeho hlučícím davem. Kolem krále jsou hroby všech jeho neobřezanců, skolených mečem; šířili svůj děs v zemi živých, nesou hanbu s těmi, kdo sestupují do jámy. Vykázali mu hrob mezi skolenými. 26 Tam je Mešek-Túbál a všechen jejich hlučící dav; kolem krále jsou hroby všech neobřezanců, skolených mečem; šířili svůj děs v zemi živých.

27 Nebudou ležet s bohatýry, padli jako neobřezanci. Oni sestoupili do podsvětí se svou válečnou zbrojí a pod hlavy jim byly dány jejich meče. Jejich nepravosti však lpí na jejich kostech, neboť děs oněch bohatýrů byl v zemi živých. -

28 I ty, faraóne, budeš zlomen, svržen mezi neobřezance, ulehneš ke skoleným mečem.

29 Tam je Edóm, jeho králové a všechna jeho knížata, i se svou bohatýrskou silou; jsou uloženi ke skoleným mečem, ulehli k neobřezancům, k těm, kdo sestupují do jámy. 30 Tam jsou všichni vůdcové severu a všichni Sidóňané, sestoupili ke skoleným. Pro děs, který šel z jejich bohatýrské síly, jsou zahanbeni; ulehli, neobřezanci, ke skoleným mečem a nesou hanbu s těmi, kdo sestupují do jámy.

31 Faraó je spatří a potěší se vším tím hlučícím davem. Jsou skoleni mečem, faraó i celé jeho vojsko, je výrok Panovníka Hospodina;

32 šířil jsem jím svůj děs v zemi živých. Uložen je faraó i všechen jeho hlučící dav mezi neobřezance ke skoleným mečem, je výrok Panovníka Hospodina."

Tato kapitola popisuje peklo jako kulatou jámu – hrob, kde jsou pochováni mrtví uvnitř zdi jámy, podle skutků, které konali. Každý jednotlivec je umístěn v komnatě popsané zde symbolicky jako komnata smrti, (24–25) kde je bez odpočinku a zakouší odplatu za své skutky, (kontext verše 30) které konali na zemi.

Uvnitř každé kostky jsem zahlédl lidi v různých stupních, někteří se nudili, zažívali trápení nebo muka. Ďábelští tvorové byli uvnitř těchto kostek a dávali lidem falešná vidění o různých lidech a místech ze života, který tato osoba žila. Procházel jsem kolem těchto kostek.

Ten tvor ke mně začal mluvit taková sprostá slova a proklínání, že vám ani nemohu říct, co říkal. Poté mi ten tvor začal ukazovat různé věci okolo.

Od těch kostek vedla prašná cesta, po které potulovaly ohavné, ale i pěkné bytosti. Během té doby, co jsem na tom místě byl, se mne některé snažily oslovit, ale byl jsem z nich naprosto vyděšen a říkal jsem bez přestání jen tato slova „Ježíš Kristus“.

Jedna příšerná bytost šla přede mnou a ukazovala mi věci kolem. Sestoupili jsme do nižších úrovní spirálovitě se točících kostek v řadě a hleděli jsme na to, co se v těch kostkách se ztracenou duší uvnitř odehrávalo. Pekelná cesta nebrala konce. Chtěl jsem se ze všeho tak moc probudit, ale nemohl jsem (Pro více detailů, prosím, nahlédněte do mé knihy A Land Unknown: Hell's Dominion, vydavatelství Xulonpress).

Každá chycená duše sklízela to, co v životě rozsévala (pozn. překl. Gal. 6:7: „Nemylte se, Bohu se nelze vysmívat: vždyť cokoli člověk rozseje, to také sklídí.“) Mnozí do těchto pekelných míst vstoupili skrze točité jakoby víry, ale viděl jsem i jiné vchody. Všichni tito polapení zde byli naprosto sami a nebyli si jeden druhého vůbec vědomi. Jediná věc, které si byli vědomi, byli tito tvorové, které tam byli spolu s nimi a scény, které se před nimi uvnitř těch hrůzných kostek odehrávaly.

Řekl bych, že každá osoba uvnitř cítila zvláštní oddělení od Boha ve formě věčného oddělení od milující přirozenosti Boží a opravdového života. Každý věděl naprosto přesně

a v plnosti, co si zasloužil, jelikož si každý zvolil odejít od Boha a teď byli na místě, které je bez Boha, přesně tak jak po tom toužili, když byli na zemi. „Ti ponosou trest, věčnou zkázu v odloučení od tváře Pána a od slávy jeho síly.“ (2 Tesalonickým 1:9) Bůh z jeho velké spravedlnosti, čestnosti a nezměrné lásky jim dal to, po čem toužili: místo bez Boha, kde každý nebo každá přijímali ovoce toho, co v životě dělali.

Když mnozí z těchto jednotlivců vstoupili na tato místa, byli nejdříve podvedeni, že vešli do ráje. Jak věčnost plyne – opravdová přirozenost tohoto místa jim byla plně zjevena. Ostatní vešli do okamžitého trápení a muk. Je to skutečně místo zatracení, zoufalství a nekonečných nočních můr.

Nejvíce jsem pocítil strach, když mě jedna z vedoucích šelem chtěla uvrhnout do jedné takové podivné kóje. Zvítězil jsem ale nad ní, když jsem křičel ta slova „Ježíš Kristus“.

Pocítil jsem v té chvíli, jak někdo přichází pro mne zezadu a vyzdvihl mne vzhůru.

(Citát z knihy) „Ach, ten pocit lásky, milosti, autority, moci, soudu a spravedlnosti mne přemohl. Již jsem neměl žádnou potřebu opakovat tato dvě slova, která jsem předtím opakoval bez přestání. Přivinul jsem svoji hlavu k jeho rameni a vzlykal jsem mu tváří na tom bílém oděvu jako malé dítě.

Tato osoba, která mne tak pevně držela, neřekla ani slovo. Pohleděl jsem na tu ruku, která mne držela za rameno. Poblíž zápěstí měla škaredé zranění, jako kdyby mu něco vytrhlo kosti ze zápěstí. Mohli byste mu přes tuto díru klidně prostrčit prst až na druhou stranu, ale něco takového udělat by bylo sprosté, zvláště v tak posvátné chvíli.“ (Konec citátu)

Plakal jsem, zatímco mne Vykupitel nesl zpět k té kostce, u které jsem nejdříve přistál a poté skrze ten točitý vír zpět na tu skálu, kde mi byl ukázán pohled do nebe a bylo mi řečeno, že nikdo do nebe nevstoupí než skrze tu bránu, což byla ta osoba, která stála přede mnou. (pozn. překl. Jan 14:6: „Ježíš mu řekl: "Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“)

Mnoho věcí mi bylo na té skále zjeveno, příliš mnoho, než by se dalo zaznamenat. Bylo mi řečeno, že je čas se vrátit. Letěl jsem zpět, odkud jsem přišel. Během chvíle jsem byl ve svém pokoji a vznášel se nad svým tělem a vše pozoroval. Vklouzl jsem zpět do svého těla a probral se s novým začátkem. Nemohl jsem se nadechnout do té doby, než mi někdo začal bouchat do zad. Byl jsem rychle převezen do nemocnice, kde jsem se dlouho léčil. Doba, ve které jsem byl v klinické smrti, byla kolem čtyř hodin. Pamatuji si, že jsem viděl budík, když jsem opouštěl své tělo a bylo 11:50, a když jsem se vrátil, bylo 16:00. Stále od té doby trpím zdravotními potížemi. Špatně jsem mluvil, což se ale později vyléčilo, a trpím krátkou pamětí.

Moje zkušenost na mne zanechala hluboké ocenění pro dílo Ježíše Krista a Jeho spasení. Stal se ze mne díky této zkušenosti znovuzrozený křesťan. Obnovil jsem svou znalost Boží nesmírné lásky, soudu, spravedlnosti, milosti a milosrdenství. Ježíš přišel, aby spasil to, co je ztracené. Vidíte, nebe je reálné a peklo je reálné. Věčnost nemá konce. Chcete opravdu trávit věčnost bez Boha? Nebo s Bohem? Ta volba je pouze na vás – ta volba je na tobě. Co to bude? Co to bude?